

ונהד יוצא פחל צר ...

עוזי צור, 2020
הלובי מקום לאומנות

אימהות אימהותינו
אבות אבותינו

על נהרות בבל

ונהר יוצא מחלצי
תלתלי פני טרם גילחתי,
ונהר יוצא מחלצי
שדיי טרם צמחו,
ונהר יוצא מחלצי
הזרע טרם בקע בי,
ונהר יוצא מחלצי
מחזור הדם טרם גאה בי,
ונהר יוצא מחלצי

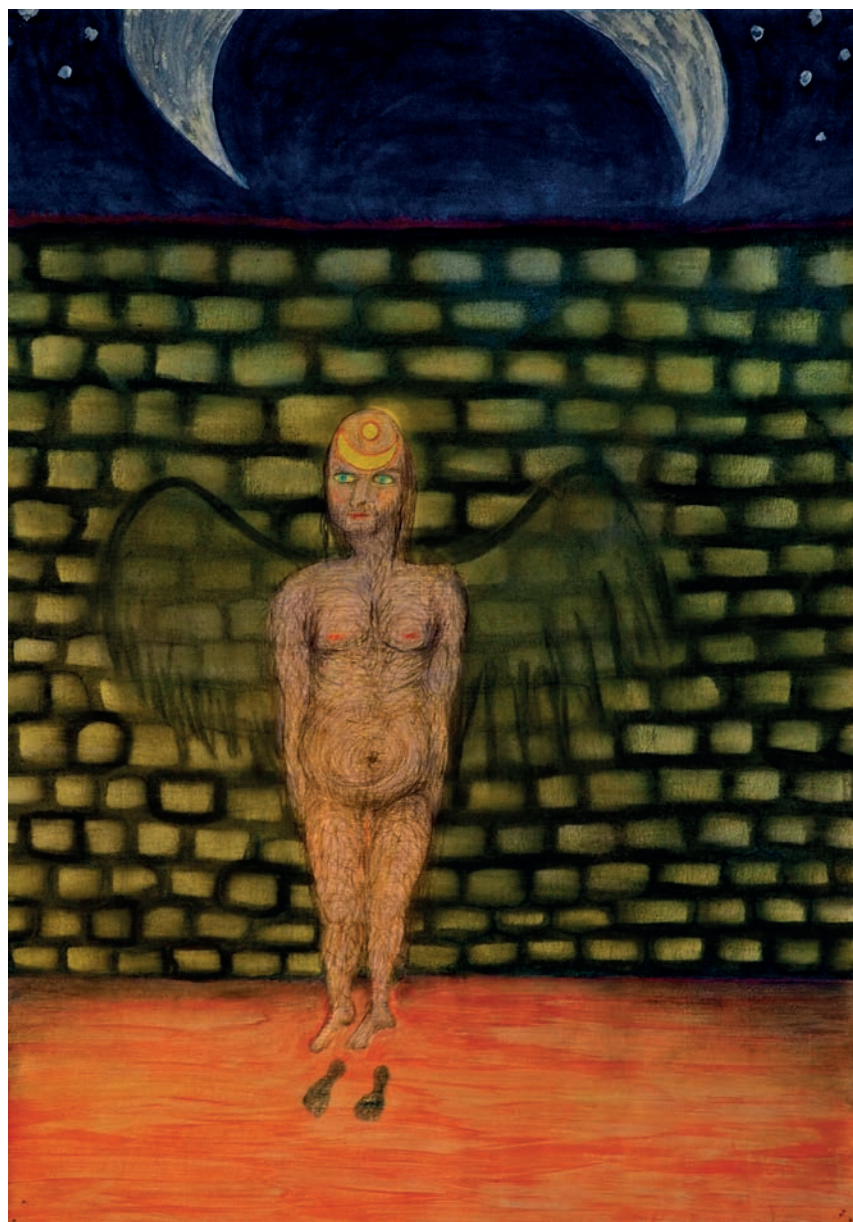
פ ר ת

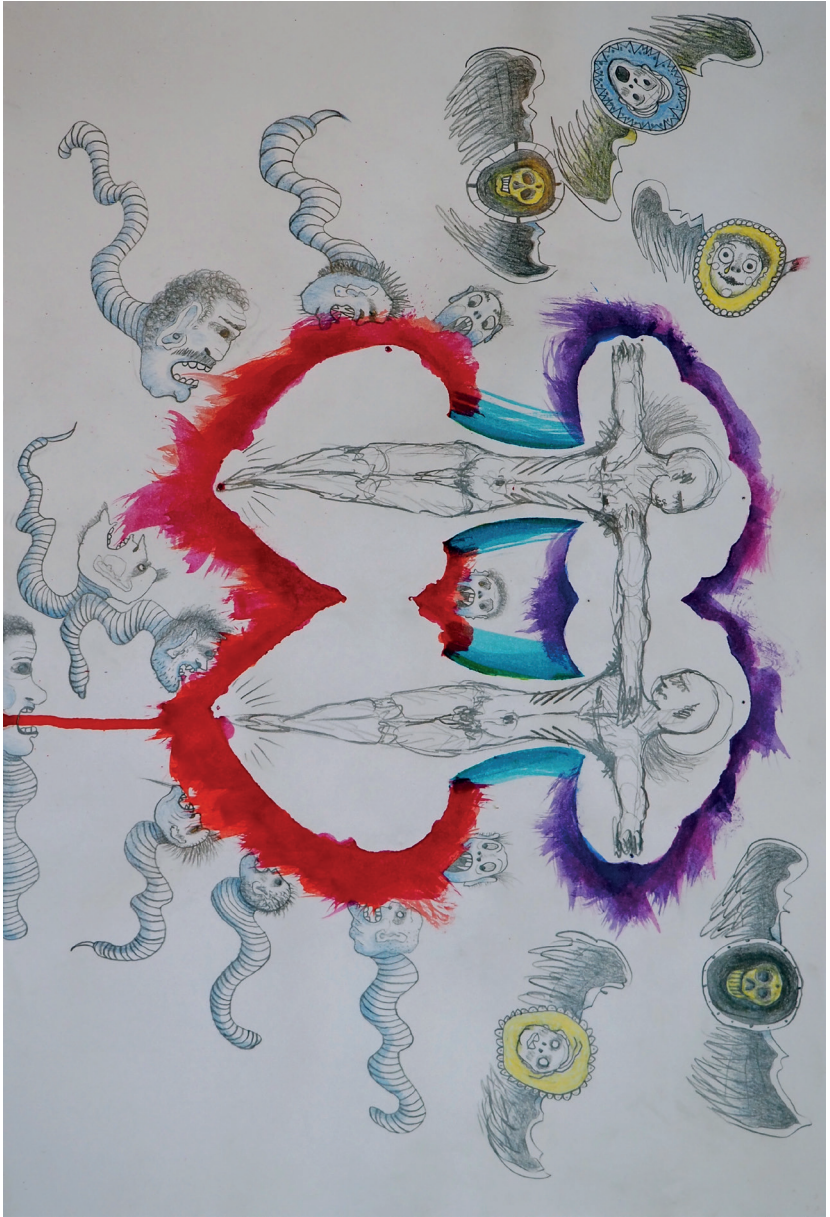
ונהר יוצא מחלצי
ח י ד ק ל
והים אינו מלא
ודגים של מים מתוקים
שוחים אל מותם המר
במים מלוחים.
נדמו תפילות נדמו משתאות
בין הפרת לחידקל.
פאותי האפירו עפר ואפר
שדיי כגרוגרות יבשו
הזרע הבאיש בי
מחזור הדם ממני נדד,
חרבו נהרות בבל
נספגים בנשייה,
מתק תמרים לשפת
ח ו ר ב ה
היו לתפאורת מוות
מר מלוח מלוח מר

נבקעו לעד התבניות כולן

(כנפים גידלתי לנסוק אל מבוע שמש
מעבר לשגרת עננים שמעל נהר התמוז.
לעוף אל חצי ירח במרומי הים האדום
לחזות לרגע באימהות אימהותינו
באבות אבותינו מ ל ב י נ י ם
באור אחרון
מקצווי מדבריות ערב

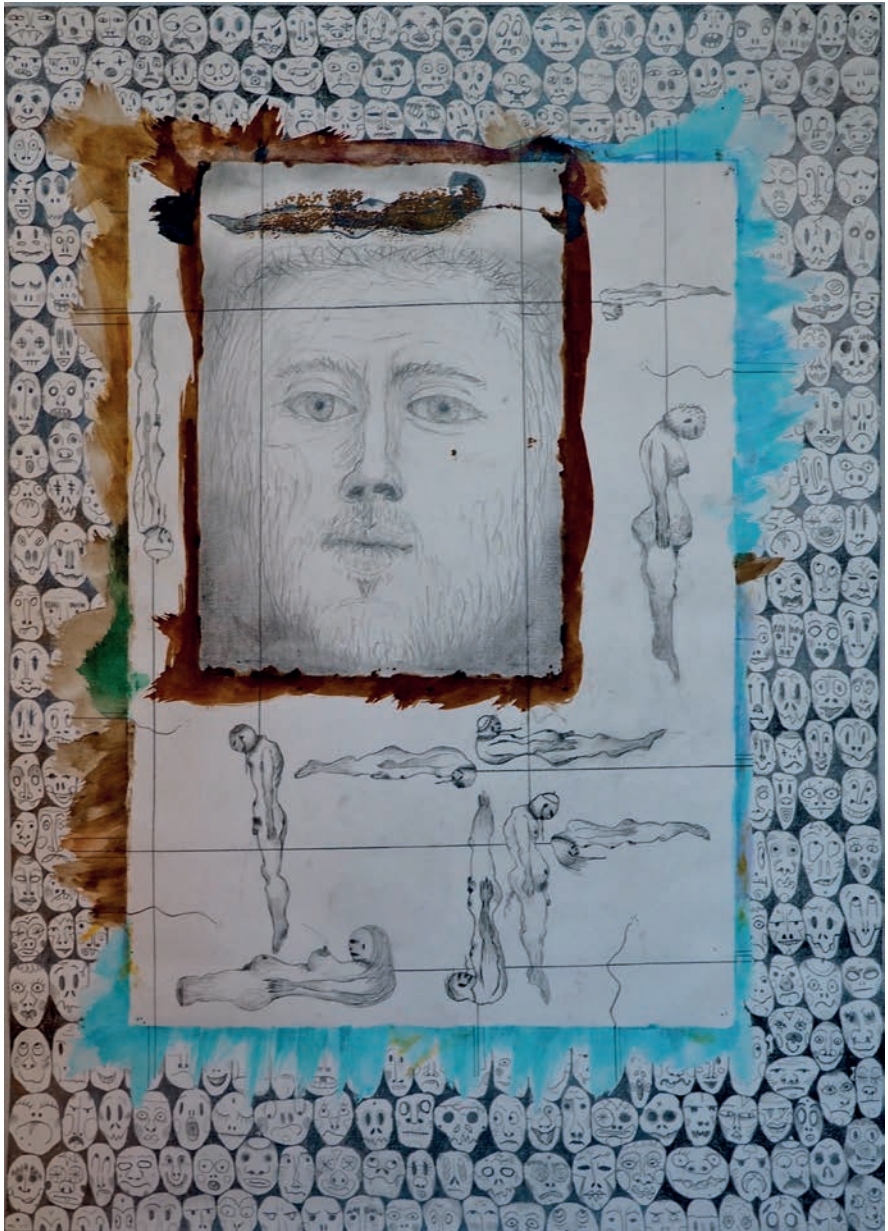
מצלעי נבראתי עוד ועוד
מאפיל רקיע כארבה)

שם

נולדתי כעוזי עזרא מנצור.
עזרא היה אמור להיות שמי,
על שם אבי אבי (שהיה עדיין בחיים -
וגר עם פרחא מעבר לפינה בחיבת ציון),
אך אחי הגדול, היחיד, הטיל וטו:
"אי אפשר לקרוא לו בשם של בעל המכולת
עזרא קובי מרחוב הרא"ה",
בן דודה מירושלים הציע "עוזי",
וכך היה עזרא רק לשמי השני.
כשנתיים אחר כך כמתנת בר-מצווה
ביקש אחי שיחליפו את "מנצור" ב"צור",
וכך הוא היה לדני מאיר צור (המאיר
שנועד להאיר לו את חייו,
בעצת עזרא אבי אבי, כבה
כעבור קצת יותר מעשור כשנהרג
במזרח רמת הגולן -
בנקודה הכי קרובה לעיראק), ואני הייתי -
לעוזי עזרא צור. כשהתחיל הבוץ הממאיר
של נעורי להתייבש ולהחלים, גדמתי
מעלי את כלימת ה"עזרא" כסרח עודף,
והייתי לעוזי צור ... אך העזרא צף
לו מדי פעם מחויך אל פני השטח,
ממעמקי ההשכחה שהיתה לשכחה,
במסמכים רשמיים של ממונות ומוות,
ואני מתבונן בו מהצד - בעזרא מנצור הזה
ותוהה מי הוא? ואיך ומה היו חייו? ...

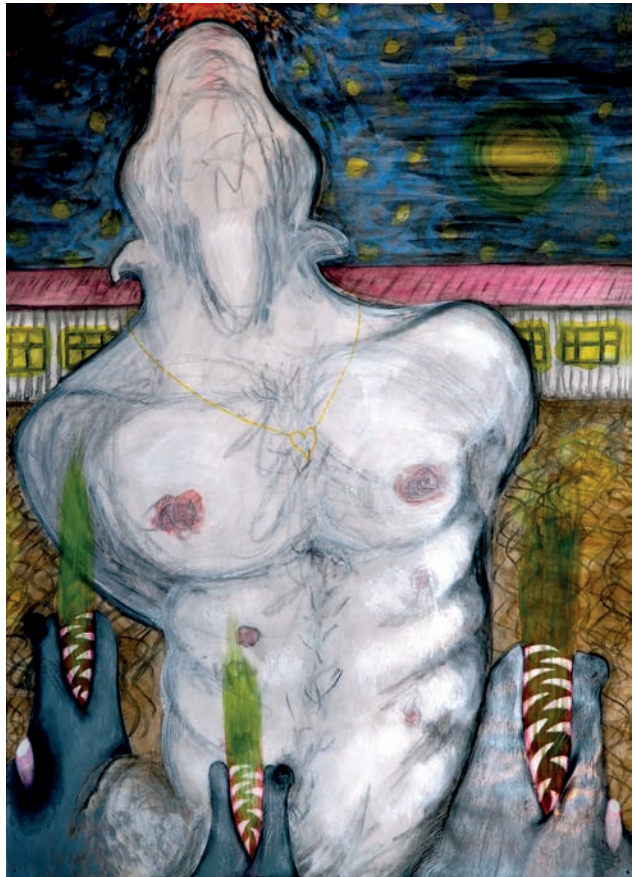

בחלום השני ראיתי את אמי שרועה
על השביל מאבני ירושלים
בעודי מלקט מסביבה פטריות
שאף פעם לא צמחו בגינה הזו,
שוכבת היא הרימה בידה אבן מעל לראשה
ואמרה: "טוב שלא נפלתי על האבן הזו,
מי יודע מה היה קורה לי אז".
ואני נחרד עד עמקי קיומי
לא ניסיתי לפתור את החידה
המשכתי ללקט מסביבה פטריות
שאף פעם לא צמחו בגינה הזו,
כמו היתה אדמת יער מחטני

בטבור לילה פרוץ
לדדיה פקר
ישות הרוצה את חלקה
בניתן
מלבינה את עורה

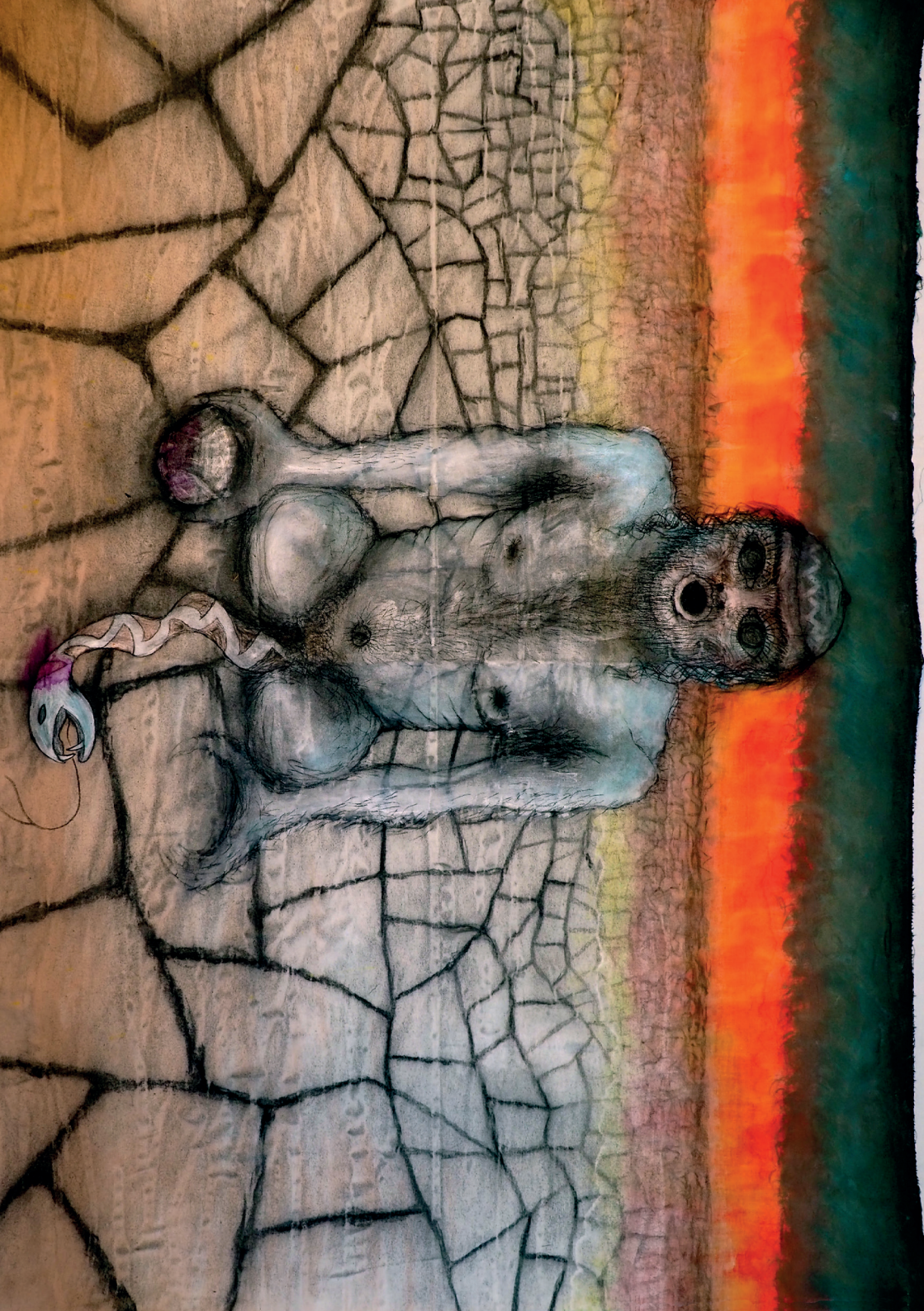

באמירי סתיו מצאנו עצמנו
על שפת עמק ולו נהר,
טרנף עצים נשירים
בטבק אדום (בשרי כמעט)
נגרף במים הכבדים.
קהה צפון בבית הקש,
חזרזיר עולה במסעות זאב שביר
נשמתו אדישה.
נשורת שדות עליונים
שאיש לא טרח לקצור

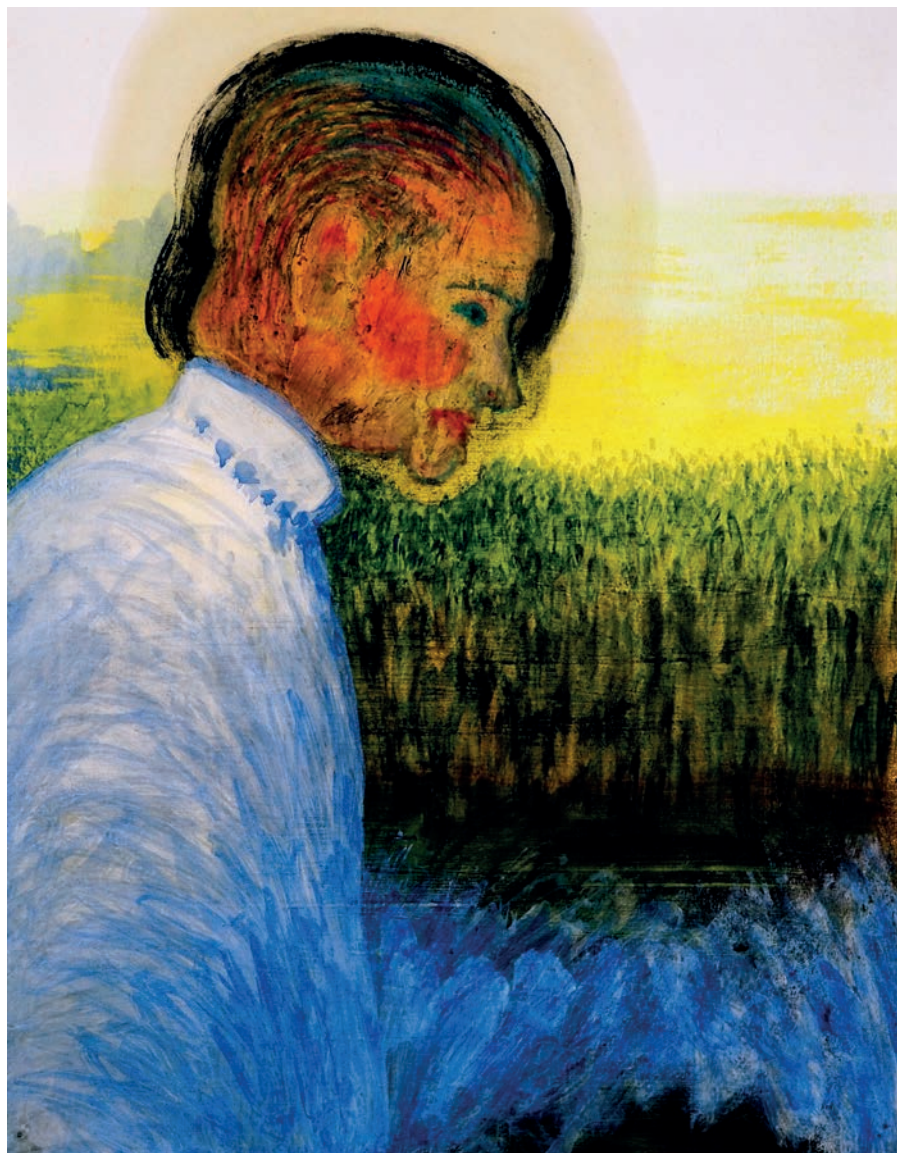
אם ניתן היה לעצב את מתאר
הפצעים
צלקות היו מגלדות:
כנחשים כציפורים כעננים
והנחשים היו זוחלים לטרפם
והציפורים היו עפות לקינן
והעננים היו נמוגים באוויר החם

רק דבש העור היה נותר בציפייה
הלא שבעה לפצע
שיפציע

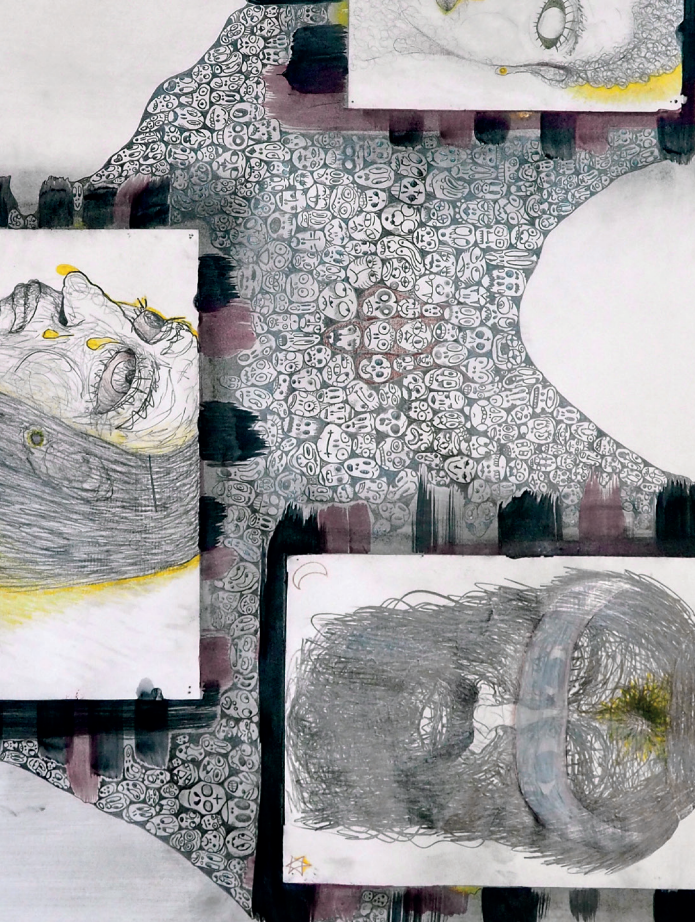

אני האב
אני הבן
אני האמן הבינוני

אילו היה לי בן ייתכן
והיה עילוי
ובקורות חייו היו כותבים:
הוא היה בנו של אמן בינוני
שנתן לו את הרקע
והכלים ("האב כשלעצמו
לא היה בעל ערך, אך
הכרחי להתגבשות הבן").
אין לי ולא
יהיה לי בן
ולכן אני כשלעצמי
צריך להתעלות
על עצמי להקיז במעט
שניתן את קווי מתאריו
של זה שעשוי
היה להיות

באשכיי נעכר זרע אלוהי,
מקיץ נימים גאוניים
(לזמן שאול) מעילפונם

בגן של המכון הפתולוגי

בגן של המכון הפתולוגי
הרווינו את העצים בדמעות
של כמעט ידיעה
בגן של המכון הפתולוגי
הרווינו את העצים בדמעות
של ידיעה
בגן של המכון הפתולוגי
נאחז בך חרישי נ ב ג
פרידה
בגן של המכון הפתולוגי
אוותר עירי כערבה בוכייה
ואבי המת יגזום את מחלפתיי
שוב ושוב עד גיחוך (כבגדי הכלימה
שהלבישני לטקס החליצה
לאלמנת אחי) ואמי המתה
תארוג לי מהן שמיכה
ואחי ההרוג ינענע העריסה
ממלמל לעצמו "הוא רגיש כל כך,
רגיש כל כך..." ואהוביי המומתים
יעמדו למראשותיי, נוגעים במצחי,
דואגים לי עד מוות

בגן של המכון הפתולוגי
ישנו ספסל לממתינים
בין כמעט ידיעה לידיעה,
ובפרק הזמן שגופיהם נוהים
אל גופות מתיהם
נזרעים בהם (מבלי שיחושו
דבר) זרעי העצב
של מיתותיהם
שלהם

